

Caracterizarea personajului Doamna T din opera Patul lui Procust scrisa de Camil Petrescu-prima parte

Personaj principal, dinamic, multidimensional.

Modalitati de caracterizare:

- caracterizare directa: portretul facut de narator si de alte personaje; autocaracterizarea;
â€” caracterizare indirecta: prin propriile actiuni, simtiri si ganduri; prin comentariul naratorial; prin mediul in care traieste.

Frumusetea doamnei T. emana din interior, din profunda alcatuire a fiintei sale. Fluxul de feminitate al eroinei este unul de permanenta tensiune intelectuala, care ii strabate intreaga existenta.

Numele de catalog Maria T. Manescu, unul din cele mai frumoase, mai profunde si mai personale portrete feminine din toata proza romaneasca, este cunoscut in roman sub apelativul enigmatic de "doamna T".

Totul la doamna T. este personal si nelinear, sfidand regula. Ea nu se marginesc doar sa traiasca, ea realizeaza viata. Parfumul ei enigmatic si discret schimba unghiurile de vedere, inalta perspectivele.

Este "nu inalta si inselator slaba", cu un par bogat de culoarea castanei, cu irizari si luminiscente. Autorul, in notele sale de subsol, o surprinde "poate prea personala ca sa fie frumoasa in sensul obicinuut al cuvantului". Un oarecare, prieten al lui Fred, o vede prea urata. Privirea lui este, evident, exterioara. Frumusetea doamnei T. emana din interior, din profunda alcatuire a fiintei sale: "De o tulburatoare feminitate uneori, avea ades o voce scazuta, seaca, dar alteori cu mangaieri de violoncel, care veneau nu - sonor - din cutia de rezonanta a maxilarelor, ca la primadone, ci din piept si mai de jos inca, din tot corpul, din adancurile fiziologice, o voce cu inflexiuni sexuale, care dau unui barbat ameteli calde si reci".

Fluxul de feminitate al doamnei T. este unul de permanenta tensiune intelectuala, care ii strabate intreaga existenta. Extrem de emotiva, "alternand o sprinteneala nervoasa, cu lungi taceri melancolice", autorul o vede, avand in vedere si contactul ei permanent cu arta, cea mai indicata sa intrupeze pe scena chipurile de "femeie adevarata", si chiar ii propune sa dea viata rolului Altei din Act venetian. De fapt, doamna T. graieste mereu.

Cand vorbeste si cand tace, cand sta si cand merge, cand scrie si cand face comert cu arta, ea face acestea toate cu intreaga fiinta, vibrand mereu si total. Banuim ca nu stie sa urasca, nici n-ar avea pe cine si de ce. Nu rade, iar surasul ei, cu "un reziduu de tristete", are fulgurari metafizice. Ea pare, asa cum ne-o plasmuieste si Fred, strabatuta necontenit de un fluid", crezand ca "acest curent continuu era de fapt gandire".